

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundslaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 22.

Den 15. August 1880.

29. Aargang.

Tale af Eldste Wilsford Woodruff,

afholdt ved Kvartalskonferencen for Utah Stav, Søndag d. 30te Maj 1880.

(Fra «The Territorial Enquirer».

(Sluttet fra Side 336.)

Vi rejste derpaa til Sunset, hvortil nogle af dem fulgte os og flere besøgte os der; vi blev ogsaa bekjendte med alle Stammens Hovedinger. Jeg kan med Sandhed sige, at vi have stiftet Fred med dem; og der er nu Fred mellem dem indbyrdes og ligeledes mellem Stammerne og de Hvide. Jeg ønsker her at sige, at vi Sidste-Dages Hellige ere blevne beskyldte for, at vi opmuntrie Indianerne til Krig mod de Hvide samt at vi have forsynet dem med Vaaben, Ammunition osv., men disse Beskyldninger ere aldeles falske og kunne ikke støttes paa nogensomhelst Grund. Vi have tværtimod gjort mere for at oprette og bevare Freden mellem Nordamerikas Indianere end hele de Forenede Staters Regering. De ere for nærværende saa fredelige og ærlige, at vi ikke ere bange for at lade vore Heste eller vort Køg gaa løse, thi hvis vores Dyr skulle komme ind iblandt dem, ville de bringe dem tilbage til os. De have smukke Hjem i Sammenligning med dem, de engang

havde, og de dyrke Jorden; og lad mig tilføje, at denne Navajostammens gode Stilling skyldes for en stor Del „Mormonernes“ Indflydelse og Handlinger. Ingen Rejsende, som fareres iblandt dem, er nu i mindste Fare, hvad dem angaar, dersom han blot passer sine egne Sager og ikke blander sig ind i Andres.

Jeg ønsker nu at tale lidt om Apache-Indianerne. De anses for at være den værste og frygteligste samt mest krigerske Stamme paa det amerikanske Kontinent. Andre Menneskers Liv regne de for Intet; de dræbe og skalpere store Mængder af deres Fjender og ere en sand Frygt og Rædsel for Regjeringen. Det var denne Stammme, som dræbte George A. Smiths Søn for nogle Aar siden. Jeg havde stor Lust til at besøge dem og blive bekjendt med deres Krigshoveding Petone. Han er en stærk, ung Mand og saa smuk en Personlighed, som I kunne finde i hele deres Stamme. Hans Tapperhed og Duvelighed i Krig er godt bekjendt af

Regjeringen og han er mange Gange bleven brugt som Spejder til at dreve hans egne Folk for Venge. Jeg besluttede at besøge ham, thi vore Folk havde paa den Tid ingen Forbindelse med hans Stamme, og jeg ønskede tillige at aabne Evangeliets Dør for dem. Jeg er efter min Tilbagekomst bleven spurt af mine Venner, om jeg ikke var bange. Mit Svar har altid været nej. Jeg undrer mig over et faadant Spørgsmaal, thi jeg var jo bestjærtiget i en god Sag og vidste, at jeg vilde blive beskyttet. Desuden gik jeg som en Ven af Indianerne, og naar disse først forstaa, at man i Virkeligheden er deres Ven, saa er man aldeles sikker. Jeg besluttede at besøge disse Indianeres Lejr tilhøft, uagtet jeg ikke havde redet tyve Mil i tyve Aar førend jeg kom til hine Bjerge. Omrent paa samme Tid, som vi begave os paa Rejsen, var Petone taget til Bjærgene paa Jagt og saaledes mødtes vi paa Halvejen. Da vi traf sammen, havde vi naturligvis Tolt, som fortalte ham, hvem jeg var. Han sagde, at han var meget glad ved at stifte Bekjendtskab med mig, hvilket virkelig ogsaa var tilfældet. Efter som det var henimod Aften, da vi mødtes, lejrede vi os tilsammen for den Nat og jeg fortalte ham mit Erinde, nemlig at jeg var kommen til ham og hans Stamme for at vise dem deres Bildfarelser og hjælpe dem til at forbedre deres Liv. Han udtalte etter sin Glæde over at se mig og sagde, at han havde syv Indianere med sig paa denne sin Jagt og at jeg endelig ogsaa maatte tage med ham. Jeg svarede ham, at jeg vilde gjøre efter hans Ønske, men jeg fortalte ham ligeledes, at jeg var en Herrens Djener, som havde Præstedommet, at jeg havde Evangeliet at forkynde ham og hans Folk samt at jeg ikke vilde rejse sammen med nogen Kriger eller Indianer, ejheller nogen Anden, som ikke

bjædede sig i Øen til den Store Land. Vi kælede derpaa alle ned og jeg bad til Herren om at staa mig bi i mine Bestræbelser for at hjælpe disse Folk, og at deres Høvdings Hjerte maatte blive opladt til at modtage Sandheden, og ligeledes at hans Folk maatte annamme Evangeliet. Vi holdt derefter Øen regelmæssigt Morgen og Aften. Han lyttede til mig med stor Opmærksomhed, naar jeg talte til ham om vore Bømer og Nødvendigheden af at bede regelmæssigt. Vi talte sammen indtil langt hen paa Natten og den næste Morgen var han færdig til at tage aftenstid paa sin Jagt. Han isørte sig et Antilopskind, malede sit Ansigt saaledes, at det lignede en Antilop, og satte derpaa et Antilophoved med Horn ovenpaa sit eget Hoved. Da han var færdig, saa han i Sandhed strækkelig ud. Han besteg en god Hest, det samme gjorde jeg, og vi brøde derpaa op til sammen, uden at han tog nogen af sine Ledsgere med sig. I rast Galop fulgte jeg ham derpaa over Bjærgene. Vi red uafbrudt omrent tyve Mil over Klipper, Kløfter, Høje og over næsten ethvert Slags Terrain, og jeg tror sikkert, at dersom jeg ikke havde havt saa god en Hest under mig, vilde jeg have brækket min Hals. Jeg kunde ikke lade være med at smile, naar jeg tænkte paa min eventyrlige Stilling, at jeg i fuld Galop red over Bjærgene i en Indianerhøvdings Spor for at komme til at prædike Evangeliet for ham. Vi forsatte imidlertid Rejsen, men saa snart han saa en Antilop, slap han Tojlen, lod sig glide ned af Hesten, lagde sig ned paa alle Fire og lod som om han spiste Græs, medens han hele Tiden nærmede sig Antilopen, der, saa snart han kom næer nok, beredte sig til at slaas, hvorpaa Petone sljød den. Han fældede 27 Antiloper paa denne Jagt, men i intet tilfælde hengik

der mere end ti Minuter mellem det Øjeblik han først saa sit Bytte og til det laa tilberedt paa hans Saddel. Han flaaede dem lige saa hurtigt som han dræbte dem, lagde dem tværs over Saddelen og steg derpaa tilhest for at gjen-tage sin Bedrift. Vi rejste sammen i tre Dage, og jeg prædikede for ham, naar-somhøst jeg havde Tid og Lejlighed der-til. Tilsidst blev han saa interesseret for Sagen, at hver Gang vi gjorde Op-hold, ønskede han at høre noget om „Mormonismen“, selv om det kun var for 10 eller 15 Minuter ad Gangen. Efter hans Jagt tog jeg med ham hjem.

Bed en vis Lejlighed, medens jeg opholdt mig hos Petone, kom tre unge „Mormoner“ — jeg har deres Navne — røgende paa deres Cigarer, og efter en kort Samtale anmodede de Høvdingen om ogsaa at røge. Han svarede nei og fortalte dem, at den store Land havde lovet ham, at hvis han vilde opføre med at røge Tobak og drikke Brænevin, skulle han leve og blive 110 Aar gammel, men hvis ikke, skulle han snart blive gammel og dø. Jeg henvendte mig derpaa til de unge Mænd og bad dem legge sig denne Frettesættelse paa Hjerte og aldrig mere vise et saadant Eksempel, i Særdeleshed for en Indianerhøvding. Jeg lagde Mærke til, at han aldrig røg Tobak, medens jeg var hos ham, og han var altid meget maadeholden i hele sin Levemaade. Jeg stiftede Bekjendtskab med den gamle Fredshøvding Pedro. Saa snart vi blevet bekjendte, satte vi os ned og talte med hinanden i fire Timer. Han lyttede med den største Ópmærksom-hed til hvad jeg sagde, og medens jeg talte, begyndte han tilligemed flere Andre, som stode i Nærheden, at græde ligefrem Børn. Jeg har aldrig under nogensomhøst Omstændighed set en Indianer græde, und-tagen naar Guds Land har hvilet paa ham.

Man kan slaa en Indianer og pine ham paa alle tenkelige Maader, ja al-deles sørderlemme ham, og han vil dog forblive ubevægelig, men naar de faa deres Øjne opladte for Evangeliet, fore-gaar en Forandring med dem, som er aldeles forstjellig til den, hvide Folk i Almindelighed gjennemgaa. Da hele Folket var bleven forsamlet, talte Petone til dem og fortalte hvem jeg var samt hvad jeg var kommen for. Saa snart han var færdig, ønskede Pedro at jeg skulde tale. Vi havde en temmelig lang For-samling ved denne Lejlighed, og da jeg fortalte dem, at jeg var færdig til at rejse hjem, ønskede nogle af deres Høv-dinger at gaa med mig til Salt Lake City for at se nogle af vores „Mormon“ Høvdinge, og de vare omtrent færdige til at tage aften, da nogle Sendebud fra Regjeringen ankom. Regjeringen havde ofte, som jeg allerede har fortalt Eder, hjælpet denne Petone til at være den be-hjælperlig ved Krig imod de andre Stam-mere. Jeg foreholdt ham, hvor ugrundigt og hvor stor en Forbrydelse det var at dræbe Mennesker for Penge, og jeg lod ham forstaa, at den Store Land var vred naar han dræbte Nogen, undtagen i Selvforsvar. Han lovede mig derpaa, at han aldrig mere vilde dræbe Nogen for Penge eller med noget andet Formaal for Øje end at forsvare sig selv, og derfor nægtede han Regjeringens Sendebud sin Tjeneste, thi de vare komne for at sikre sig hans hjælp i de nylig udbrudte India-nueroligheder, som I Alle ere bekjendte med. Krigen var med en Gren af Apache-stammen og ikke med Hovedstammen, som Nogle have antaget. Petone sagde dem ligesrem, at jeg havde talt med ham, og at han vidste, han havde taget for mange Skalpe allerede og vilde faaledes ikke gjøre det mere. Da denne Omstændighed medtog nogen Tid og det desuden var

tenumelig fuldig paa Maaret, højsgte de ikke Utah med os denne Gang. En saadan Forandring er foregaaet med denne krigerske og faamneget frygtede Apache-Nation, at hvilkenom helst hvad Man'd, enten saa han er Mormon, Methodist, Presbyterianer eller noget Anderet, kan idag rejse iblandt dem med sin Skalp sikkert paa Hovedet, saalænge han opfører sig passende, hvilket jeg imidlertid med Bedrøvelse maa sige, at Mange ikke gjøre.

Fra denne Stammes Lejr tog jeg afsted, ledsgaget af Broder Lot Smith, paa et Besøg til Moquis-Indianerne, til hvem jeg nu vil hændrage Eders Opmærksomhed; de bestaa ialt af syv Landsbyer, der ere beliggende omtrent 50 engelske Mile fra Sunset og omtrent ligesaa langt fra Moan Coppy. Jeg vil først fortælle Eder hvorledes de leve; deres Landsbyers Beliggenhed er mellem Himmel og Jord, højt oppe i Luftten, eller fra fem til femten hundrede Fod over jævn Jord, paa Toppen af faste Klipper, hvor der ikke findes en eneste Haandfuld Jord. Husene ere byggede i den faste Sten og have maaske staat i flere Menneskealder. Deres Forfædre synes at have valgt dette Sted til Beboelse for lettere at kunne forsvarer sig imod deres Fjender, Apacherne og Navajoerne. Under vort Besøg til en af deres Landsbyer kom vi til en stor Brønd, der var 70 Fod dyb og 100 Fod tværs over ved det Overste samtid havde fire terræsformige Mure. Den nederste Terræs, var omtrent 10 Fod i Tirkant og Vandet i Brønden, som den omgav, var mellem 10 og 15 Fod dybt. Saafnart som jeg var blevet bekjendt med Folket og havde haft Tid til at se mig en Smule omkring, var der en Stik, der i Sædeleshed tiltrak sig min Opmærksomhed. Det var nemlig den, at deres gifte Kvinder bare deres Haar paa en naturlig Maade ligesom andre Folk, hvor-

imod de ugifte Piger, som have naaet en vis passende Alder, brugte Noget paa Hovedet, der lignede et Par Horn, med Haaret havet flere Tommer iveaujet. Dette tjener til Tegn paa, at de ere gifteferdige. Saafnart de blive gifte, tages Hornene bort og Haaret børes efter naturligt. En anden Ting, som interesserede mig meget, var Antallet af de Børn, jeg fandt i hver Landsby. Som en Almindelighed finder man ikke faamange Børn iblandt Indianerne, som hos de Hvide, og navnliggen er dette Sandhed naar Talen er om de Sidste-Dages Hellige; men denne Stammes synes at have ligesaa mange Børn, som man almindelig finder i en „Mormon“ Landsby af samme Størrelse. Den hele Stamme, bestaaende ialt af syv Landsbyer, har omtrent sex tusinde Indbyggere. Som jeg allerede har sagt, de bo højt oppe i Luftten paa faste Klipper, der paa mange Steder have en lodret Højde paa 1500 Fod. Indbyggerne maa klare op ad disse Mure for at naa deres Landsbyer. Omtrent halvejs op ad Bjærget findes en stor fremstaaende eller overhængende Klippe, omtrent 12 eller 15 Fod bred og henimod 100 Fod lang, der tjener som en Slags Fold, hvori alle Faarene og Gederne drives om Aftenen fra Græsgangene ved Bjærgets Fod. Intet Rækværk eller Nogetomhelst findes paa Klippens yderste Rand til at forhindre Mennesker eller Dyr fra at falde udenfor i Nattens Mørke, og dersom noget Dyr skulle falde eller springe over Klipperanden, maatte det tilbagelegge en Lusttrese paa omtrent 1000 Fod førend det atter kunde berøre Jordnen, og dette vilde i Sandhed være mindre heldigt for baade Kjød og Uld. Kun et eller to Tilfælde kendes, saa langt tilbage som man kan erindre, hvor Nogen er falden ned, og dog undrede jeg mig over, hvorledes de kunde undgaa det. Alleres Føde og Vand

samt Tilspræl af ethvert Slags maa Kvinderne bære op fra Sletterne nedenfor. En Sti, der er saa smal, at kun een Person kan benytte den ad Gangen, fører op til Byerne. Dersom Hjender skulle gjøre Forsøg paa at stige op ad denne, vilde nogle faa Indianere, opstillede ved Toppen og bevæbnede med Stene, let kunne knuse hjernen paa dem alle sammen. Vi gjorde en hel Del Godt i disse Indianerbyer og døgte et stort Antal af Folket, ordinerede nogle af Høvdingerne til Præstedommet og stiftede Fred mellem flere Stammer, som forhen vare fiendlige mod hverandre. Vi stiftede saaledes Fred mellem disse Indianere og Navajoerne, imellem hvilke der i flere Tidsalder har eksisteret det største Fiendskab. Deres Forfædre flyede til Toppen af disse Klipper fordi de der saa sig istrand til at kunne forsvare sig mod Navajoerne, og siden den Tid har et dødeligt Had eksisteret mellem de to Stammer. Nu er imidlertid Fred blevet gjenoprettet iblandt dem. Betragt deres Stilling idag! og dog ere vi som et Folk beskyldte for, at vi ophidse vore ryde Brødre til Krig.

Jeg ønsker nu at hændrage Eders Opmærksomhed paa en anden Klasse, nemlig de østlige Indianere, som man kalder dem. Den af deres Landsbyer, som vi først besøgte, bestod af omrent 3000 Personer. Disse Indianere ere alle spanske Clever, det vil sige, de forstaa allesammen det spanske Sprog. De ere næsten alle Katholikker og de have katholske Præster eller padras iblandt dem, maaske af spansk, italiensk, fransk eller megalansk Herkomst; og da jeg forklarede Evangeliets Principer for dem, forstode de til fulde, at det var Noget aldeles forskelligt fra hvad Andre tidligere havde lært dem. I denne Landsby fandtes der omrent et tusinde Personer, som aldrig

før havde set en „Mormon“ Eldste, men de forventede mig hvorsomhelst jeg rejste. Hvorledes de vidste, at jeg var i deres Land, er mere end jeg kan sige, desvagtet kendte de mig. Som et Eksempel vil jeg nævne et Tilfælde: Paa en af mine Rejsor kom jeg tilligemed mine Brødre tilfældigvis tet forbi en Zuna-Indianer, som arbejdede i en Maismark, igjennem hvilken der gik en Vej. Saavidt vi kunne forstaa havde En eller Anden, der var kommen forbi, kjørt over Maismarken og dermed naturligvis besladiget hans Sæd. Alle disse Indianere ere meget nøjagtige med Hensyn til deres Korn, thi de avle det ikke alene for øjeblikkelig Brug, men oplægge det tillige til Forraad. De have saaledes en Mengde Maïs og tørret Græskar lagt op, som Forberedelse mod en Hungersnød, som de alle sige er ivente; deres Græskar tørre de i Solen, indtil de blive saa haarde som Sten, og saa legge de ogsaa dem til side. I syv eller otte Aar have de paa denne Maade beskæftiget sig for at samle Forraad. Nu denne Zuna-Indianer, som jeg talte om, var meget bange for at Nogen skulle gjøre et nyt Forsøg paa at beskadige hans Maïs, hvorfor han havde gravet en Grøft paa en saadan Maade, at hvis Nogen prøvede paa at kjøre over, vilde Bognen støde imod og gaa istykker. Da han saa os komme, sprang han op og spændte strax Hanen paa sit Gevær, men efter at vi varme komme nærmere, betragtede han os meget nøje, lod saa Geværet falde og udbryd: „Mine Mormon Venner! I kunne gaa tværs igjennem Kornet.“ Dette gjorde vi og vandt flere Miles Gjewej. Vi næaede Landsbyen omrent ved Solens Nedgang og forestillede os strax for Guvernøren. De have nemlig en Guvernør, som forestaar de timelige Anliggender, ligesom vores Biskopper, og en aandelig Raadgiver, som vaager over

Follets aandelige Tær. Vi fortalte Guvernøren, hvem vi var og i hvad Arende vi varer komme. Han var meget glad over at se os og førte os strax ind i det katholske Kapel, hvor han forsamlede sit Folk for at høre, hvad vi havde at sige. Som jeg allerede har bemerket, Folket talte det spanske Sprog, og da en af Brødrene ogsaa kunde tale godt Spanj, begyndte han at fortælle dem om Marsagen til vort Komme iblandt dem samtidigt underrette dem om deres Fædres Historie. Saasnat han var færdig, begyndte jeg at tale og benyttede omtrent tre Kvarter. Da jeg havde holdt op, var Klokkens ti. Efter at jeg havde sat mig ned, stod en Mand frem, som jeg kaldte en Nephit, og sagde: Vore Mormon Venner, hvorfor ville I afbryde Forsamlingen saa pludselig? hvorfor ville I forlade os paa denne Maade? dette er den første Gang, vi have truffet sammen med Mænd, som kunde prædike Kristi Evangelium til os og som kunde give os Underretning om vore Fædre samtidigt vise os vor nærværende Stilling og udpege til os vor fremtidige Bestemmelse, hvorfor ville I nu forlade os saa hurtigt?" Min Ledsager sagde: „Vi troede I varer trette og I have tillige Eders Kvinder og Børn her." „Dersom de ere trætte," svarede den samme Indianer, „lad dem saa gaa hjem, men vi ønske at høre Mere". Dette bragte mig atter paa Venene, og jeg satte mig ikke ned igen for over tre Timer, eller indtil langt efter Midnat. Jo, det er sandt, jeg satte mig ned en eneste Gang, thi medens jeg talte stod Landsbyens ældste Kvinder frem og begyndte at tale. Jeg holdt op og spurgte hende, hvad det var hun sagde. Hun svarede: „Da jeg var en lille Pige, fortalte min Bedstefader mig, at naar jeg blev gammel, skulde hvide Mænd komme til os fra Vesten, og de skulde

bringe os vores Optegnelser samt give os vores Fædres Historie og legge en Plan til vor Frelse; de ere nu her". Aldrig i mit Liv har jeg nogensinde for overværet en saadan Forsamling.

Dette var een Marsag, hvorfor jeg ønskede at henlede Eders Opmærksomhed paa nogle af de Abenbaringer og Profetier, som findes hos Profeterne Ezekiel, Alma, Gaias og Nephi, med Hensyn til Esterkommerne af denne Josephs adspredte Levning. Herren er ved at begynde et stort Værk iblandt dette Folk. De lyttede til os med den største Opmærksomhed, og der fandtes ikke en eneste Mand, Kvinder eller Barn, som i mindste Grad lod til at være træt; selv Børnene syntes at tage dyb Interesse i Sagen, og saasnat jeg var færdig med at berøre dem om et Princip, sagde de gjerne: „Ved De noget mere at fortælle os." Jeg forklarede saaledes det ene Princip for dem efter det andet, og de ønskede bestandig „Mere", indtil jeg begyndte at frygte for, at førend vi blev færdige, vilde de vide omtrent Alt, hvad jeg selv vidste. Under min Tale maatte jeg tage deres Hustruer ved Haanden og lede dem til Mandene, idet jeg fortalte dem, at de maatte faa deres Hustruer beseglede til dem. „Hvorfor skulle vi have vores Hustruer beseglede til os?" spurgte de. Jeg fortalte dem, at naar de døde, vilde deres Hustruer ikke længere tilhøre dem, men dog vilde de, estersom de tid efter anden skulde komme frem af deres Grave, visselig ønske deres Hustruer og Børn til at være hos dem, og for at kunne filtre sig dem, maatte de faa dem beseglede til sig her i Livet. Førend jeg var færdig, vare de næsten alle sammen snæltede til Zaarer; flere gamle Mænd gæd ligesom Børn, og jeg har aldrig set noget lignende hos Indianerne, undtagen naar de have været under Guds Andes Indflydelse. Den

folgende Dags Morgen førend Daggy kom nogle af dem til Stedet, hvor vi vare, og gave os mange forskellige Spørgsmaal; Nogle spurgte baade om dette og hint. Flere af dem havde ikke været til-sengs hele Natten, saa optaget havde deres Tanker været med hvad de havde hørt Andre havde vel været til-sengs, men kunde ikke sove. Efter at vi havde staat op og vare paallædt, spiste nogle af dem Frokost hos os og forbleve hos os til Klokkens ni; og da vi endelig var ferdige til at tage aften, sagde Guvernøren og de ledende Mænd, at de ikke kunde taale, at vi forlod dem, hvorfor de fulgte os omtrent 60 Mile. Jeg fremfører dette som et Exempel paa, hvorledes vi blevne modtagne samt for at vise det Gode, vi have været Nedslaber i Herrens Haand til at udrette iblandt disse Stammer. Vi besøgte dernæst en storre By, der kan betragtes som den fornemste Landsby i denne Egn, ligesom Salt Lake City er den ledende By i Utah. I denne By havde de deres eget Politi samt deres egne Dommere, Negler, Love og Indretninger; de betalte ligeledes Skat og holde Landets Love. Deres gamle Patriark var over 80 Aar gammel og han modtog os med aabne Arme. Jeg havde megen Samtal med ham samt med Folket der paa Stedet. Jeg tror, at disse Indianere staa paa et højere Kulturtrin end nogen anden Stamme i de Forenede Stater. De ere egte Indianere, og den gamle Høvding fortalte mig, at de aldrig blandede sig med Andre, saa stolte ere de over deres Herkomst; ingen hvid Mand tillades at gaa i deres Hustruers og Østres Nærverelse, undtagen de hende ham fuldstændig. Den gamle Høvding er temmelig rig; han har nemlig omtrent 9000 Faar, 500 Møllehøer, en stor Bjord Følhopper og er fort sagt den

rigeste Mand i den Del af Landet. Nogle af deres Skilke og Sædvaner tiltrak sig min Opmærksomhed. Strax efter min Ankomst til Byen, lagde jeg Mærke til, at baade Koner og Piger bar Noget op paa Toppen af store Høje, af hvilke der fandtes to i Landsbyen. Der blev mig fortalt, at ingen Mand, Kvindel eller Barn var tilladt at feje Noget ud paa Gaderne, men at de maatte bære Hjelstarn og andet Lignende fra deres egne Øre op paa disse Høje. Jeg gik tæt forbi den ene af dem; den syntes at være omtrent 200 Alen i Omkreds. Alting saa i Sandhed meget net, rent og ordentlig ud hos disse Folk, og de bade sig alle regelmæssigt hver Lørdag. I næsten enhver Henseende syntes de at være forskellige fra enhver anden Stamme. De se alle op til Israels Eldeste for Evangeliet og tro igjennem dem at have Adgang til Sandhedens Kilde. Under vor Omgang med dem var vor Kjærlighed og Hengivenhed for dem saa stor, at vi kunde have nedlagt vort Liv for deres Skyld, og jeg har ofte hørt den Følelse, at jeg med Glæde kunde tilbringe mit Livs sidste Dage iblandt dem, thi en Land og Indflydelse, som jeg ikke kunne finde paa andre Steder, gjorde sig gjældende iblandt dem.

Herren har paabegyndt et stort, et meget stort Værk iblandt dette Folk og jeg ønsker, at mine Brødre og Søstre skulle forstaa dette. For en Tid siden vilde Prædiken til dem ikke have været til større Gavn end at kaste en Bold mod en Sten — den springer tilbage og falder unyttig til Jorden; men Herren udfører Alt i sin egen bestemte Tid. Hvad vi nu behøve er Missionerer til at gaa dertil og prædike for dem. Jeg fulde ønske, vi havde 500 unge Mænd dermede, som kunde lære det spanske Sprog, thi vi have Brug for et saa stort Antal gode Mænd til at prædike Evan-

geliet for disse Lamaniter. Vi have nogle faa Brødre iblandt dem for Nærverende og jeg har nylig talt med en af dem. Jeg vil endnu tilføje, at der iblandt de sidste Indianere findes Dommere og Domstole, og de paase, at Lovene blive haandhaevede. En af deres Dommere syntes at have stor Interesse for retslige Sager og lagde Merke til Domstolenes Forhandlinger i Salt Lake City samt Regjeringens Fremgangsmaade. Nogle af dem have Mormons Bog paa Spanisch og de vente med Langsel paa Profetiernes Opsyldelse angaaende Israels Hus. De ere ogsaa begjærlige efter at modtage Præstedømmet og at annanume deres Begavelser. Hvormange af Eder kunne ikke lære en god Lektie af disse Indianere? De ere civiliserede Mennesker; De have Ephraims Blod i Eders Arær og dog ere de mere nidijsere end mange af Eder. Vore Øjner burde bestandig opstige til Herren over Lamaniterne, saa at de store Forjættelser, som blev givne deres Forfædre, maa hurtig gaa i Opsyldelse. Vi Sidstes Dages Hellige, Hjiprester og Eldster, maa tage alvorlig fat og arbejde, ellers vil det vise sig, at vore lamanitiske Brødre ville gaa forbi os og at vi maa nydes med at følge i deres Spor, men det er imidlertid vor Pligt og vort Privilegium, hvis vi benytte os deraf, at tage Ledelsen og lade dem følge efter. For mange Aar siden havde jeg en Drøm angaaende Lamaniterne. Jeg syntes, vi havde et Tempel, det samme Tempel, som vi for Tiden ere ifaerd med at opbygge i Salt Lake City; det var opført af tilhugget Granit. Nu, da de drøftede Sagen enten de skulle bygge Templet af Mursten eller solstørrede Sten, sagde jeg i Landen, at det aldrig kunde lade sig gjøre, thi jeg havde set Templet i mit Syn, og det var bygget af tilhugget Granit. Jeg drømte, at jeg udførte hellige Ordinancer i dette Tempel, og me-

dens jeg en Dag var beskjæftiget hermed, aabnede den vestre Dør sig og en Skare Lamaniter eller Indianere kom ind. De syntes kun at stjæle lidt Øpmærkshed til os, men begyndte strax deres Arbejde, og jeg syntes de kunde udføre Mere paa en Dag, end vi kunde en hel Maaned; ja, det var aldeles forbaisende at se, hvormeget de kunde udrette. Nu var det kun en Drøm, men den havde Noget at betyde. Indianerne ville tage sat paa dette Riges Anliggender, og dersom vi ikke med Ridderhed udføre vores Pligter, ville de, som jeg har sagt, gaa forbi os. Deres Hjørter ere aabne for Modtagelsen af Evangeliet, og det er vor Pligt at staa dem bi samt erindre dem i vores Øjner. Jeg har virket for deres Bedste i en langere Tid og tror, jeg har udført i det Mindste lidt Godt. Jeg kan ikke forvente at leve for evigt i denne Tilværelse, ejheller kan nogen anden af mine ældre Brødre, hvorfor Livsparet i sin Tid vil komme til at hvile paa Andre. Som Broder Teasdale sagde til vore unge Venner iastes, den største Tilsredshed, som en Mand kan have, er Bevidsheden om et vel tilbragt Liv. Jeg tror den bedste Trost, en Mand kan have paa sine gamle Dage, er Tanken om at han har tilbragt sit Liv paa en saadan Maade, at hvis han skulle leve det over igjen med den samme Kundskab og Erfaring, kunde han ikke forbedre det ret meget. Vi have i Sandhed et stort Arbejde foran os. Lad os derfor berede os for at opbygge Riget og rusle Guds Gjerning fremad til Sejr samt bestræbe os for at efterleve vor hellige Religion, saa at Guds Land maa lede og styre vor Gang til vor Fader i Himmelten saunt hjælpe os til at blive Arvinger i hans Nige. Maa Herren forminde os alle disse Belsignelser for Kristi Styld. Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de August.

Apostasi og nogle af dens Mårsager.

De Sidste Dages Hellige burde sy Apostasiens Land, ligesom de vilde sy Gift af den allerstadeligste og mest dødbringende Bestaffenhed. En fra Guds sande Orden frasalden Person er det foragteligste af alle Guds stætte Væsener, fordi han er trods imod det største af alle Lys, forræderst mod det højeste af alle Systemer og lader sig regjere af de mørkeste og bitrestre af alle Indflydelses. Han søger at nedbryde det Verk, som han tidligere var iford med at opbygge og som han fremdeles har en indre Bevidsthed om eller Frygt for at være sandt. Heraf kommer den store Fordømmelse og Byrden af den strækkelige og tærende Sjælekvæl, som den Almægtige lader hvile paa ham. Med Hensyn til denne Klasse figer Herren gjennem Profeten Joseph: „J, som ikke høre mig, vil jeg forbade med den største af alle Forbandelser.“

Maaden, hvorpaa vi kunne undgaa at komme i en saa beklagelig Stilling, er at undfly de Betingelser, som lede dertil. Hovedaarsagen, hvorför en Person falder fra den levende Guds Kirke, er, at han mister den Helligaands Kraft og Bistand. Følgelig burde Ens største Formaal være, at undgaa enhver Ting, som er stadelig for denne Aands velgjørende Indflydelse, thi under dens hellige Bejledning og Beskyttelse er man sikker mod Mørkets Fyrstes fordærvende Herredømme.

For at komme vandre paa Livets suavre Sti, er det ikke alene uødvendigt at vi næje skulle vogte vores personlige Handlinger, men tillige de indre drivende Paa-virkninger, fra hvilke alle udvortes Gjerninger hidrøre, nemlig Hjertets Tanker. Den himmelske Filosofi, for hvilken Kristus staar som Hoved, paalægger os ikke alene Renhed og Hellighed i det Ødre, men ogsaa i det Indre. Derfor bestaar Zion af „de Røne af Hjertet.“

Udvortes Urenlighed har en fordærvende Indflydelse baade paa Sjæl og Legeom; indvortes Uhydshed, selv om den ikke faar Lejlighed til at fremtræde i Handlinger, besmitter Sjælen. Det var denne høje, aandelige Filosofi, som Frelseren lærte sine Disciple, da han sagde: „Hver den, som ser paa en Kvinde for at begjære hende, har allerede bedrevet Hør med hende i sit Hjerte.“ Naar onde Tanker opkomme i Hjertet, hvadenten de ere af sandelig Bestaffenhed eller Folger af Vergerrighed, Begjærlighed, Ondskab, Had eller nogen anden uædel Indflydelse, da sog at udrydde dem ligesom en omhyggelig Gartner vilde oprykke Ukrudtet, der ellers vilde stade eller aldeles tilintetgjøre de sjønne og værdifulde Planter, som vore i Haven. Det er ikke muligt for Nogen, som elsker, opmuntrer og underholder syndige og uhydse Tanker, at gjøre Fremgang i dette Verk, thi Saadant er usforeneligt med den Allerhøjestes rene Aand, uden hvilken Ingen kan trives i Kirken, men Enhver, som er blottet for dens Kraft og Indflydelse, er utsat for strax at blive løsrevet fra Faderens Verk.

For at beholde Herrens Aand og undgaa Frasald, er det uødvendigt at være virksom

og udstiger i Forfremmelsen af Guds Niges Anliggender. Herren er viselig misfor-
syjet med den Lunkne og Ligegyldige og vil i sin Tid, ligesom der siges i Skriften,
udspyt dem af hans Mund. Og det er i Sandhed ikke let at forblive i en saadan
Stilling i uogen lang Tid; Barne eller Kulde vil i Almindelighed suart paafolge og
som oftest faar det sidste Overmagten. En gradvis Aftagen hos en Hellig i at
opfylde sine daglige og tydeligste Pligter leder ofte til Frafaerd og Apostasi, men un-
dertiden i en ringere Grad. De solde og ligegyldige Medlemmer ere ikke af en
saadan bestemt og virksom Karakter, at de strax blive til bitre og irrige Modstan-
dere, naar de forlaade Kirken. Ikke desmindre er Saabannes Stilling meget be-
klagelig, thi uagtet de ere mer eller mindre levende i Legemet, ere de i Ordets
sande Mening virkelig døde i Aanden.

Ingen kan bestaa i Liv og Samfund med Kirken og paa samme Tid tilfreds-
stille sin syndige og falsne Begierlighed efter stærke Drikke. Det er ligesaa sandt
som det var i fordums Dage, at „Drankere skulle ej arve Guds Nige“, og den
samme Sandhed er bleven bekræftet ved Inspirationens Aand i denne vor Tid.
Sagen er desforuden tydelig og overbevisende i og for sig selv. Enhver, som til-
fredsstiller sin Begierlighed i den Retning, overtræder baade Guds og Naturens
Love. Guds Aand vil ikke bo i et Tabernakel, som er forcorvet og gienmentrængt
af alkoholist Forgift. Eftersom Besiddelsen af Guds Aand er Hovedbetingelsen for
Liv og Fremgang i Kirken, maa Drikkebegierlighedens Tilfredsstillelse før eller
senere lede til Fornagelse af Troen, og i alle Tilfælde vil det medføre Udelukkelse
af Kirken, eftersom Druckenstab er stridende mod Kirkens Love, og derfor utillade-
ligt indenfor dens Omraade.

Opsætighed mod den lovmæssige Autoritet er en sikker Marsag til Apostasi.
Kristi Kirke er blevet oprettet med alle dens Embedsmænd, Raad og Anordninger,
og Herren auerkjender sit Prestedommes Handlinger, naar de udøves i Over-
ensstemmelse med hans Befalinger. Og ligesom han anerkjender og understøtter
dem, som han har bemyndiget og bestikket, saaledes vil han ogsaa bortdrage sine
Befignelser fra dem, som strider derimod.

Modstand og Opsætighed kan tilskrives forskellige Marsager. Naar den viser
sig i Forbindelse med de Ting, som henhøre til Guds Værk, er det imidlertid en
Indgivelse af den samme Aand, som opæggede Satan til at gjøre Oprør mod
den evige Fader, da Jesus blev valgt istedetfor ham til at udføre Frelsens store
Plan. Lucifer søgte sin egen Ere, hvorimod den Enbaarde sagde: Fader, Ere
tilhøre Dig.

Lad os iagttaage dette vor Frelsers Grundprincip i alle Kirkens Anliggender.
Naar man finder det nødvendigt at udvælge Nogen til at præsidere paa et eller
andet Sted eller i denne eller hin Stilling, hænder det undertiden, at en eller
flere Personer, med stor Selvbevidsthed om deres egen Duelighed og Fortrinlighed,
indbilde sig, at de ere de eneste, som ere fittede til at intage saadanne Stillinger.
Det er imidlertid meget sandsynligt, at Aanden vil udpege Andre, der maa ske slet
ikke selv forvente at blive valgte, hvilket ofte kan lede til Misfornøjelse og For-
argelse for disse embedsøgende Individuers Bedkommende og onnsider til Opsætighed
mod den af Gud forordnede Myndighed; thi en saadan Opræde indbefatter alle
de Egenstaber, som Lucifer lagde for Dagen i Raadet, nemlig Ergerrighed,

Hovmod og Opsætighed. Dersom man ikke snarlig frigjør sig fra en saadan Mand, vil den viiselig lede til Frafald og Apostasi. Det er en bydende Lov i Kirken, at de Opsætige skulle udelukkes eller afføjeres. I August 1831 sagde Herren gjennem Profeten Joseph: „Thi sandelig siger jeg Eder, de Oprørre ere ikke af Ephraims Blod, hvorfør de skulle udkastes.“

Der findes Nogle, som ere uforstandige nok til at ville fremføre, som Undstykning for deres Opsætighed og Ulydighed, at de ere mere indsigtfulde, mere begavede og dygtigere end den Mand, som præsiderer. For det Første er en Person, som har en saadan Mening om sig selv, næppe ifstand til at bedømme sin egen Duelighed i Sammenligning med Andres, af den Marsag, at han er tilhøjet til at lade sig paavirke af Fordom til sit eget Gavn. Dessvurden er det ikke altid Tilfældet, at den mest begavede og indsigtfulde Mand er den mest nyttige i at opbygge Guds Rige. Tværtimod kan en Mand med sjeldne Naturgaver være forholdsvis ubrugbar i Kirken. Jo før vi lære denne Lettie, desto bedre er det. Dette Værk er ikke af Mennesker, men af Gud, og Ingen kan forfremme det uden dem, som den Almægtige giver Magt og Raade dertil. Med andre Ord: den menneskelige Straben maa bekræftes af den Helligaands Besegling, ellers bliver den umyttig og ufrugtbar. Da dette nu er en Sandhed, ses det tydeligt, at det ikke altid er den af Naturen mest begavede Mand, sou er det nyttigste Nedskab i dette store sidste Dages Værk, men derimod den, som er benaadet af Herren i den Grad, at han besidder den største Hylde af Guds Mands Kraft. Naar imidlertid almindelige Naturgaver — hvilke ere Guds Gaver — findes hos Nogen i Forbindelse med en ydmyg Sindsstemning og Renhed i Hjærtet, maa denne nødvendigvis være det nyttigste Nedskab i Skaberens Haand til at gjøre Godt. Uden Ydmyghed og Oprigtighed vil den indsigtfulde og begavede Mand være forholdsvis umyttig i Riget, fordi han vælger at følge sin egen Billie, hellere end at lade sig regjere af Guds Love. Det fremgaar altsaa tydeligt heraf, at det er den Almægtige og ikke Mennesker, som udfører hvad der bliver gjort; følgelig tillommmer han al Ven.

De Vergerrige, Indbildiske og Oprørre kunne ikke trives i dette Værk, thi Gud vil ikke understøtte dem. Ydmyghed forbunden med Renhed i tanker og Opførsel er den nødvendigste Bestanddel af en Helligs Livsregler. De Opbleste og Haardhjærtede staa i bestandig Fare for Apostasi, hvilken er den strækkeligeste Grav, hvori et Menneske kan falde.

I Kristi Kirke burde Alle agte og understøtte hverandre og i Særdeleshed være villige til at vedligeholde og forsvare Systemets Orden i alle dets Forgreninger. Hvad Kirken i denne Mission angaaer, ville vi bemærke, at Medleumerne og Embedsmændene i de forstjellige Grene bør understøtte deres respektive Præsidenter og Omrejsende Eldster, som ere bestykkede til at vaage over Hjorden, og paa den anden Haand bør disse bestrebe sig for at hændle saaledes, at Brødrene, som arbejde under deres Ledelse, samt de Hellige i Almindelighed, kunne elste og agte dem samtidig som de fuldkomne Tillid. Ved Jagtagelsen af Kirkens Orden erkjende vi og underkaste os et Grundprincip, hvoraf Forsommelse affledkommer Utilfredshed og smager, i Forhold til Udstrækningen deraf, mer eller mindre af Mørkets Mand. Det er i Sandhed behageligt at betragte den almindelige Bered-

villighed, som gjør sig gjældende blandt de Hellige med Hensyn til at lade sig styre og vejlede i Overensstemmelse med Guds Kirkes Love og Orden; denne Tilbøjelighed hør opmuntres og forfremmes.

Overtrædelse af Kysshedens Lov er en af de mest afgjørende Marsager til Apostasi. Folgerne af denne Synd hviler paa Gjerningsmanden lig en fortærrende Rust, thi Guds Aand vil ikke bo i urene Templer. Synden kan maaøst være en Hemmelighed for alle Mennesker, med Undtagelse af Overtræderen selv, men Herrens Aand er vidende derom og drager bort fra det fordærvede Individ, ligesom en sintfølende Person, besvaret af forpestet Lust, vilde fly fra et stinkende Lighus.

Det kan ikke indstørpes for dybt paa Alles Sind, baade Unge og Gamle af begge Kjøn, at Maaden, hvorpaa Troen kan bevares og Apostasiens strækkelige Dom undgaas, er at holde baade Sjæl og Legeme fri for Ulykkehed og Overtrædelse af enhver Skikkelse.

Præsident Budge og Selskabs Rundtur i Missionen.

I Forening med Præsident William Budge samt Eldsterne Moroni Snow og L. R. Martineau forlod vi Kjøbenhavn den 23de Juli om Eftm. Kl. 8 og ankom den følgende Dags Formiddag, efter en behagelig Dampstibtrejse, til Kristiania, Norge, hvor Præs. Jonas Halvorsen og andre af Brødrene mødte os ved Landingsstedet. Søndag d. 25de afholdtes to meget gode og vel besøgte Møder, i hvilke Præs. Budge og de to andre engelske Brødre talte til den store Forsamling af baade Hellige og Fremmede under Indflydelsen af Herrens Aand. Deres Taler oversattes paa Dansk af Broder Wilhelmsen. Om Aftenen gav Sangforets Medlemmer en Koncert, der gjorde dem stor Ære. Efter at have besøgt Stadens Seværdigheder og nydt Brødreneres og de Helliges Gjæstfrihed samt behagelige Selskab, forlod vi Kristiania Onsdag d. 28de om Form. og rejste med Jernbanen til Stockholm, hvor vi antom den følgende Dags Formiddag Kl. 10. Her blev vi hjerteligt modtagne af Præs. L. M. Olson og Eldste P. A. Løfgren, og allerede samme Aften overværede vi et Møde af de Hellige paa deres festligt smukkede Forsamlingslokale. Foruden den smagfulde Dekoration med Blomster og Grønt var der anbragt i en Bue tværs over Salens nedre Ende Følgende: Welcome brethren. Præs. Budge og Eldste Snow benyttede Tiden i Aftensforsamlingen og Broder Olson fungerede som Oversætter. Søndagen d. 1ste August afholdtes to store Møder. Præsident Budge og Wilhelmsen samt Eldste Martineau talte i den første og Eldste Løfgren og Snow tilligemed Præsident Budge, Wilhelmsen og Olson i den sidste Forsamling. Herrens Aand var rigelig udgydt over baade Talerne og Tilhørerne og gode Lærdomme blevne givne. Tirsdag den 3die sagde vi Farvel til Brødrene og de Hellige i Stockholm og rejste med Jernbanen til Göteborg. Her modtoges vi venligt af Præs. O. N. Stohl. Dagen efter rejste vi op ad Göta-Kanalen til Trollhättan, hvor vi traf sammen med Eldste C. H. Lundberg og havde om Aftenen et Møde med de derværende Hellige samt et betydelig Antal Fremmede. Om Torsdagen rejste vi tilbage til Göteborg og havde ogsaa her et Møde med baade Hellige og Fremmede. Fredag Eftm. forlod vi Göteborg og rejste med Dampstibet „Aarhus“ tilbage til Kjøbenhavn, hvor vi indtraf den følgende Dags Morgen. Søndagen d. 8de August

havde vi tre slytte Møder i Kjøbenhavn, af hvilke de to første afholdtes paa en stor Sal i Nørmersgade Nr. 22 og det sidste paa de Helliges eget Lokale i Store Regnegade; ikke mindre end 16 Eldster fra Zion vare nærværende. Om Formiddagen talte Brødrene Simon Christensen, H. F. F. Thorup, N. Wilhelmsen og Wm. Budge, og om Eftm. benyttedes Tiden af Moroni Snow, C. C. Asmussen, L. N. Martineau og Präf. Budge. Brødrene Jens Jver Jensen, J. Sørensen, Jakob Hansen, L. C. Mariager, John T. Thorup, P. A. Nielsen og H. J. Christiansen talte i Aftenforsamlingen og bare Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed samt Guds Riges Oprettelse paa Jorden, hvorefter Präf. Budge atter holdt en belærende og opmunrende Tale til Førsamlingen; han udtalte saaledes sin fuldkomne Tilsfredshed med sit Besøg til Skandinavien, samt med den gode Forstaelse og Indflydelse, som syntes at være fremherskende iblandt de Eldste fra Zion og hele det arbejdende Prästedømme i Missionen samt de Hellige i Almindelighed, og han takkede de Hellige paa sin egen samt Medbrødres Begne for den venlige Modtagelse, de havde nydt. De engelske Brødres Taler gjengaves paa Dansk af Eldste Andrew Jenson. Herrens Land var rigelig udgydt under alle disse Møder og alle Tilstedeværende syntes at føle Kraften og Indflydelsen deraf. Den følgende Dags Formiddag afholdtes et Prästebønsmøde paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14, hvilket overvaredes af 20 Eldster fra Zion samt Eldste Gustaf Pettersson fra Kontoret og Ola Göta, Missionær til Tyskland. I dette Raad, som varede omrent $3\frac{1}{2}$ Time, udtalte alle de tilstedeværende Zionsbrødre deres Følelser paa en fri og usorbeholden Maade, samt afgave korte Beretninger om Tilstanden i deres forskellige Virkefærdse. Flere fortrinlige Raad og Undervisninger blevne givne af Präf. Budge og Wilhelmsen og nogle Spørgsmål blevne besvarede. Under Guds Landes behagelige Indflydelse gav den bedste Forstaelse og største Enighed sig tilhørende, og en salig Glæde og Fred syntes at hvile over Enhver. Tirsdag den 10de rejste de engelske Brødre tilligemed Präf. Wilhelmsen og Andrew Jenson til Malmö, hvor en Førsamling blev afholdt om Aftenen. Eldsterne Martineau og Snow samt Präf. Budge benyttede Tiden og deres Taler gjengaves paa Dansk af Broder Jenson. Foruden ovennævnte Brødre vare ogsaa Präf. N. B. Adler samt Eldsterne Anders Hansson, Mons Nielsen, og P. A. Løfgren tilstede. Den følgende Dag vendte vi tilbage til Kjøbenhavn og Torsdag den 12te afrejste Präsident Wm. Budge samt Eldsterne Snow og Martineau med Dampstibet „Titania“ til Stettin, hvorfra de igennem Tyskland og Holland vil begive sig tilbage til Liverpool.

Vi kunne med Sandhed sige, at vi have nydt megen Glæde af Brødrene Besøg og have modtaget mange Velværelser og Raad af Präf. Budge, hvis Dommekraft og Bisdom, grundet paa en mangeaarig Erfaring i denne Kirke, vi højlig skatte, og vi ere tillige forvissede om, at den Indflydelse, Brødrene have efterladt sig i de forskellige Konferencer, som de besøgte, vil længe blive følt og erindret af Brødrene i denne Mission samt de Hellige i Almindelighed. Vi haabe nu at deres Besøg iblandt de tyske og hollandske Hellige maa efterlade en ligesaa god Indflydelse, og at de maa have en lykkelig og behagelig Rejse tilbage til England.

Afsløsning og Beslættelse.

Eldste C. C. Asmussen lyses fra at præsidere over Kjøbenhavns Konference,
 Eldste Jonas Halvorsen fra at præsidere over Kristiania Konference,
 Eldste Ole Sonne fra at arbejde i Aalborg Konference,
 Eldsterne A. P. Rose og Peter Nielsen fra at arbejde i Aarhus Konference og
 Eldste Anders Hansson fra at arbejde i Skaane Konference.

Ovennævnte Brødre have under deres Ophold i denne Mission lagt for Dagen den Ridkørhed og Virksomhed, som i Almindelighed karakteriserer vore Eldster fra Zion, og ville nu efter et vel udført Arbejde vende tilbage til deres Hjem og Familier i det fjerne Vesten med vort næste Emigrationsselskab. Vore bedste Ønsker og Belsignelser ledsgage dem.

Eldste Hans Junk besliskes til at præsidere over Kjøbenhavns Konference og Eldste Christian Hogansen til at præsidere over Kristiania Konference.

N. Wilhelm sen,
 Præsident over den skandinaviske Mission.

Korrespondance.

Ombord paa Dampskibet „Wisconsin“, den 20de Juli 1880.

Præs. N. Wilhelmsen.

Kjære Broder!

Da vor Sørejse nu nærmer sig sin Ende, er det mig en Glæde at kunne meddele Dem, at denne har været over al Forventning heldig. Vejret har hele Tiden været saa gunstigt, som vi kunde have ønsket os det. Storm have vi været ganske fritagne for, og den? Blæst, der har været, har kun mildnet os Virkningerne af den brændende Sol. Kun meget saa af Emigranterne have været syge og intet Dødsfald har indtruffet. Vort Ophold paa Dækket har kun enkelte Gange været afbrudt formedest lidt Regn, og Tiden har derfor i det Hele taget gaaet meget behagelig, naar undtages de forskellige mindre Besværligheder, som en saadan Rejse altid medfører, og vi kunne med Sandhed sige, at Herren rigelig har velsignet os paa vor Rejse indtil denne Dag. Vi have

havt ikke saa faa dansk-svenske og engelske Forsamlinger ombord, og i disse ere saadan Raad og Instrukter blevne givne, som passede for vore særegne Omstændigheder. Kaptejnen samt hele Skibsmandsstaben har under hele vor Rejse behandlet os med rosværdig Høflighed og Velwillie. Vi forvente ikke at komme til New York før i aften, da en tyk Taage forleden Nat sinkede os lidt.

Ønskende Herrens Belsignelse over Dem og alle de Hellige, der blevne tilbage i Skandinavien, undertegner jeg mig

Deres hengivne Broder i Evangeliet,
 C. A. F. Drlob.

New York, den 21de Juli 1880.

Præs. N. Wilhelmsen.

Kjære Broder!

Vi ankom hertil i aften Kl. 8, men Emigranterne forbleve ombord til idag tidlig paa Morgenstunden, da vi alle gik island. Vi have i Sandhed havt en me-

get behagelig Rejse, meget behageligere end jeg havde forventet. Ingen Storm eller Søgang har besvaret os, og de Hellige have tilsyneladende været meget vel tilfredse alle sammen. Som Leder for Selskabet har jeg naturligvis haft en hel Del at bestille, men da jeg hele Tiden har været rast, har jeg med Glæde bestræbt mig for at udføre mine Pligter, saa godt jeg har funnet. Alle Brødrene fra Zion, med Undtagelse af Wm. Clark, have nydt god Helsbred paa hele Rejsen. Da vi forlod Liverpool, talte Selskabet, i dbefattende de engelske Hellige, 757 Sjæle, men nu ere vi En mere som Følge af, at Broder Hans Petersens Hustru fra Aarhus Konference nedkom med en Datter d. 19de ds. Møden tror sig at være stærk nok til at kunne følge med Selskabet, naar vi imorgon skal begynde vor Jernbanerejse gjen-

men Staterne. Den 16de blev et Par ægteviet, nemlig Carl A. Sundstrøm og Emma Erickson fra Stockholms Konference.

Jeg føler mig meget taknemmelig til vor himmelsske Fader for hans Beskytning, som har fulgt os, og hans beskyttende Haand, som har været udraft over os indtil Dato. Ikke et eneste Uheld er indtruffet, naar undtages en lille Dreng, der en Dag, medens han legede, var saa uheldig at faa sin ene Arm af Led. Han er imidlertid næsten fuldkomment rast igjen allerede.

Tiden tillader mig ikke at skrive mere. Modtag, i Forening med Brødrene paa Kontoret, en venlig Hilsen fra alle henvarende Zionsbrødre, mig selv uberegnet, samt fra de emigrerende Hellige.

Deres Broder i Pagten,
N. P. Rasmussen.

Et godt Raad.

(Fra «Deseret News»)

De Helliges Indsamling fra alle Jordens forskellige Nationer er en vigtig Del af de sidste Dages Husholdning. Det er Noget, hvorom de fleste af Fortidens Profeter vidnede, og det værksettes af Guds Folk, som leve i denne Tidsalder. Alle Medlemmer i Kristi sande Kirke have Interesse for "de Udvalegtes Indsamling fra de fire Vejr" — fra Østen og fra Vesten, fra Sønden og fra Norden.

Den Ridskærd, som mange af de Hellige i Utah legge for Dagen med Hensyn til at indsamle deres Slægtninge og Venner fra den gamle Verden, er meget rosnærdig. Det er en Kjærhedsfaavelsom en Plights Sag og de, som anstrengte sig for denne gode Gjernings Fremme, ville ingenlunde miste deres Løn.

Der er imidlertid en Ting, som alle de, der ønske at yde Hjælp til de Fattiges Udfrilse fra Adspredelsen, tydelig burde forstaa, og det er, at Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige foretager sig ikke en almindelig henfjnslos Emigrationsforretning. Henfigtigen med at fragte Skibe og slutte Kontrakter med Jernbaneselskaber er at indsamle de Hellige, i Overensstemmelse med Guds Åbenbaringer og Besalinger til sit Folk.

Vi ønske ikke at benytte Præstegommets Orden eller Indsydelsen af vor Organisation til at bringe de Ugudelige fra fjerne Lande til de Helliges Hjem, ejeller dem, som ingen Tro have paa vores Principer og hvis Interesser ikke ere forenede med Kirkens Medlemmers.

Der findes Nogle, som ere af den Menigh, at vores Eldster gaa ud i Verden for at samle saamange Folk som muligt, og at de ligesom andre Emigrationsagenter overtale hvem som helst til at komme til Utah. Dette er en meget stor Fejtagelse. Indsamlingsværket er en Følge af Evangeliets ForkynELSE, og vores Missionerer virke for at oplyse og overbevise saadanue Sjæle, som, saaqnart Aanden af Evangeliet hviler paa dem, strax ønske at samles til Zion, og Eldsterne handle i Egenkab af deres Kaldelse som Bejledere og Beskyttere til dem, som ønske at gaa op til "Bjergene" for at lære mere om Herrens Veje og "vandre paa hans Stier."

Det er ikke mere end hvad vi funde forvente, at Nogle, som ikke ere med os, ville føge at tage Fordel af vort Indsamlingsystem og forene sig med os for en kort Tid af uædle Bevæggrunde eller maaske for „Brødets og Fjernes“

Skyld. Men det er ikke nødvendigt, at vi med Billie eller Forsæt ere Saadanne behjælpelige. Vi maa ofte finde os i den Skuffelse at se dem, som vi havde forventet skulle bære gode Frugter, vende Ryggen til Sandheden og lide Skibbrud paa deres Tro, men vi behøve ikke forsærlig at anvende vor Tid og vores Midler paa at hjælpe Folk til Zion, som vi forud kunne bedgymme ville føje sig til det modstridende Clement og som efter al Sandsynlighed aldrig ville forene sig med Kirken. Det er ikke saa sjælden tilfaldet, at en eller anden god Hellig i Zion sender Midler til en Slegtnings eller Vens Emigration fra England, Skandinavien eller andre Dele af Europa, uden at de i Forvejen tjende det mindste til Personens karakter, Tro eller Moralitet.

Før adskillige Aarsfagers Skyld raade vi til Forsigtighed i denne Sag. For det Første er vor Mission, som vi have omtalt, kun for „Indsamlingen af de Hellige“, ikke de Ugudelige. For det Andet have vi vort Kontor i Liverpool i denne Hensigt, og dets Overenskomster med Dampstibs- og Jernbanefabriker ere kun bestemte for hvad man falder „Monson-Emigrationen.“ For det Tredie kunne de Fordele, som ere sitrede vore Folk ved Overfarten, ikke ad ørlig Beværholder af Saadanne, som ikke ere af vor Tro, ifølge den indgaaede Overenskomst med Dampstibselfstabet og dettes Forstaelse med andre lignende Selstabrer, in mellem hvilke der eksisterer en gjensidig Forstaelse med Hensyn til Priserne for Befordring af Passagerere over Havet. For det Fjerde kunne hverken de Eldeste, som arbejde for den gode Sags Fremme uden Betaling, ejheller de Hellige, som sende Penge for deres Venners Rejsse, føle sig erstattede i nogensomhæft Grad, naar Passagereren, hvis Emigration man har betalt og som paa hele Rejsen har været beskyttet og draget Omsorg for uden Godtgørelse, vender dem Ryggen og forbander sine Belgjørere for al deres Besvar.

For at den tilbørlige Dømmekraft kan blive udøvet i denne Sag, vil det

være raadeligt for dem, som ønske at hjælpe deres Venner hjem, at de først lade Efter-spørgsel blive gjort med Hensyn til Bærdigheden af dem, som ere Gjenstand for deres Belgjørelse. Send Saadannes Adresser, som J. ville hjælpe, til Kontoret i Liverpool (eller i Kjøbenhavn), ledsgaget, hvis muligt, af et lille Pengebeløb til at dække Udgifterne ved en Jernbanerejse, saa at en eller anden dertil skifte Broder kan blive sendt til Stedet for at indhente den nødvendige Oplysning i Sagen. Tilstedeværelsen af nogle saa Apostater eller Individer, som finde Behag i at modarbejde de Brødre, der lede Selfstabet, eller Personer, være sig Mand eller Kvinder, hvis Eksempel og Indflydelse er umoralst eller syndigt, er aldeles ikke unskelligt ombord paa Skibene eller i Jernbanevognene, iblandt et Selfstab af Sidste-Dages Hellige, som elste Orden, Enighed og Fred, og hvis Hensigt med at indsamles er at tjene Herren deres Gud. Vort selles Ønske er at faa saa lidt af Babylon som muligt bragt til Zion. Vi have ingen Tilhørlighed til at forhindre Hogensomhæft, hvad Sejt eller Race han eller hun end maatte tilhøre, fra at nedsette sig i nogen Del af vort Territorium — thi Utah er et frit Land — men de Helliges Indsamling er et Foretagende, der i og for sig selv er stort og bevirktigt nok, og er allerede forbundet med Arbejde, Vankelighed og Udgifter nok, uden at man ydermere stulde tilspøje den Besværlighed at blande de Ugudelige med Israel og bringe fra fjerne Lande til Zion Saadanne, som ikke ville forblive hos de Hellige, og som, hvis de forblive, dog ikke ville virke sammen med disse eller gjøre Noget for Herrens Sags Fremme.

Vi give derfor disse saa Ord som Raad til Alle og Enhver, som har til Hensigt at sende Midler til Venners Rejsse fra fjerne Lande. Gør Alt, hvad J. kunne, for at hjælpe de Fattige hjem, men bortkast ikke Eders Midler og spild ikke Eders Tid til ingen Nutte med at bringe til Zion dem, som ikke ville eller kunne blive en Del af Zion.

Indhold.

Tale af Eldeste Wilford Woodruff 337.
Redaktionsbemærkninger:

Apostasi og nogle af dens Aarsager 345.
Præs. Wm. Budges Rumdtur . . 348.

Afløsning og Bestikkelse	350.
Korrespondance	350.
Et godt Raad	351.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. Wilhelmsen, Lorenzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. C. Bording.